

Men hela världen bra besvär,
För ljudans lundung,
En har i världen bra besvär.

Den Tredje:

Om som i siggare mig i siggare
Sträta ting på morgon,
För att i siggare,
Måste man för i siggare
— — —
Måste man för i siggare
— — —

2.
Kommer hems bort och i siggare
— — —
— — —
— — —
— — —
— — —

3.
— — —
— — —
— — —
— — —
— — —
— — —

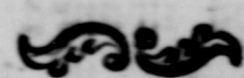
Den Andra:

Prost och Karlen han ska att förlika,
Och wid måsfall det händer, han får predika.

7.
Ingenting, nej intet får han försumma;
Där en gubbe, så tröstas klockarn hans gumma.
Han skall föra an både dansen och leken,
Och wid bordet så är det han som står i steken.

8.
Han skall vara med från början till slutet:
Skall det skjutast, så släpper klockarn till frutet.
Han skall vara en hjälp för gamla och unga,
Framför allt skall han vara grdm till att sjunga.

9.
Olika allt så är klockarn framme och råder,
Får man tandvård, skall han på tummen slå åder.
För sitt nit bde man klockaren prisa,
Och dermed slutas nu denna visa.

6.
Förutan fäste — o, gubbråd!
— — —
— — —
— — —
— — —
— — —

5.
— — —
— — —
— — —
— — —
— — —
— — —

4.
— — —
— — —
— — —
— — —
— — —
— — —

3.
— — —
— — —
— — —
— — —
— — —
— — —

GS 467

Fyra stycken nya

Wisor,

Den Försia:

Äf allt det goda, som man förtår, ic.

Melodi: "Tår månan wändrar på himlen blå."

Den Andra:

Finnes wål på hela vår planet, ic.

Melodi: "Minns du hur wi lekte fordnar där?"

Den Tredje:

Man har i världen bra besvär, ic.

Den Fjerde:

Klockarfar, han skall nu allting, ic.

Göteborg,

Nordbergka Betskyrket, 1847.

6.
Så som de pricken skall väga tiende-förte,
Så som de pricken till läst-förte.

5.
Så som de pricken skall väga tiende-förte,
Så som de pricken till läst-förte.

4.
Så som de pricken skall väga tiende-förte,
Så som de pricken till läst-förte.

3.
Så som de pricken skall väga tiende-förte,
Så som de pricken till läst-förte.

2.
Så som de pricken skall väga tiende-förte,
Så som de pricken till läst-förte.

1.
Så som de pricken skall väga tiende-förte,
Så som de pricken till läst-förte.

Och surrar rundt omkring.
Sig en färdigsten rikdom sann,
En an' knapt föddan så.
Men ödet ändå hylla kan,
Dem lika begge två.

2.
Man sträfwat jemnt då man är ung
För lyckans rosenhöjd,
Men när man gammal blir och tung
Bli man med allting nöjd.
Min hustru larvar, tråter, — hu!
Jag tiger som en sten.
Och tänker larva, larva du,
Och klappar hyfweln ren.

3.
Men kommer öddan och mig står
Och ropar hest, kom! kom!
Då läst jag att jag ej hör,
Och ser mig intet om.
Men säger han: gör saken kort,
Du utan frus skall dö.
Då lägger jag min hyfwel bort,
Och säger wetsd, — Nöjd!

Den Fjerde:

1.
Klockarför, han skall nu allting bestyra:

Den Fjerde:

1.
Af allt det goda, som man förtär
bland alla jordiska drycker,
ju kaffetören den bästa är:
den skingrar människans nycker;
den styrker kroppen, den lifwar själen,
den känns från hufvudet, ja — ned i hålen!
Trallalala!

2.
När hösten kommer med blåst och snö,
och våren börjar sin wåta:
då blir till lygnen man kår och nö,
man blott vill sofw och tråta;
ja, man är rustig i hela kroppen,
men . . . då finns hufvudet i kaffetoppen!
Trallalala!

3.
När frun sin älskade man har mist,
och sitter ensam med gälden:
hon bittert drjer sin dubbla brist,
men . . . sätter pannan på elden;